

Šéfredaktor
Juraj Baláž 2.E

Redaktori
Samuel Kočkár 4.E,
Michal Kolenič 3.E,
Jaroslav Hoško 3.E
Patrik Hrnčiarik 4.E,
Dominik Šumichrast 4.A

Grafická úprava
Juraj Baláž 2.E

Kreslené Ilustrácie
Dominik Šumichrast 4.A
Georgios Somarakis 2.A

Jazykový korektor
Mgr. Tomáš Pupák

Dátum uzávierky
18.5. 2016

Vedeli ste, že ... ?

Pri nádychu nosom nie je možné hovoriť.

Fotofobia je strach zo svetla.

Keby bolo ľudské oko fotoaparátom, malo by 576 megapixelov.

Vlajka USA bola navrhnutá sedemnásťročným študentom. Za tento návrh dostal v škole B-.
OMG (Oh my god) bolo prvýkrát použité v liste, ktorý zasla britský admirál Winstonovi Churchillovi v roku 1917.

Väčšina ľudí sa bojí pavúkov viac než smrti.
Aby vám komáre vypili všetku krv, muselo by ich byť 1 200 000.

Číslo : 2
CENA : 0.3€

Ročník : I 2

ŠKOLSKÝ ROK : 2015 / 16

Na úvod

3 Editoriál

Viete, že náš časopis má Facebookovú stránku?

4 Perfectis

Aktivity našej študentskej spoločnosti

5 Konečne oficiálni prváci!

Ako prebehli tohtoročné imatrikulácie?

7 Sen na štyroch kolesách

Cesta našich žiakov k úspechu. Čím preraziť?

9 Na moment s...

Pripravili sme rýchly rozhovor s jednou z našich nových učiteľiek.

10 Môj život po...

Pribeh bývalého žiaka a bývalého šéfredaktora našho časopisu. Kde pracuje? Ako sa mu darí?

12 Bonjour!

Zaujímavosti z krajiny mód- Francúzska.
Aki sú tam ľudia?

14 Druhý domov pod hladinou

Pútavý rozhovor so študentom našej školy. Akú výbavu potrebuje potápač? Ako vyzerá tréning?

16 Chvíľka pre knihu

O hodnotenie 3 známych knižných titulov.
Ked' čítanie je aj hobby ...

Stories

21 Leví údel

Ked' sú sny stanú skutočnosťou ...

23 28.2. 2015

V nesprávnom čase na nesprávnom mieste

26 Skúška od života

Ked' Vám choroba (ne)zmení život

27 Umeleckým perom

Poézia priemyslováckym perom

Editoriál

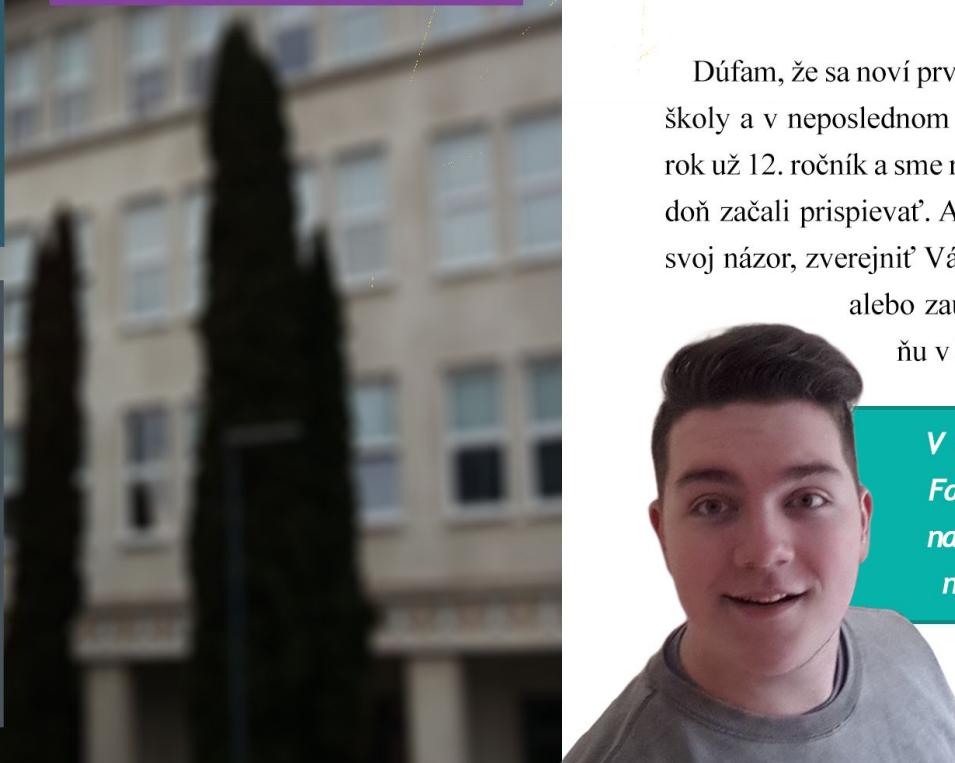
Po štyroch mesiacoch vychádza opäť nové číslo STEM-u a dúfame, že Vám opäť prinesieme mnoho zaujímavého, poučného a miestami možno aj vtipného obsahu. Po zime prevzala žezlo jar, príroda opäť ožíva a za oknami internátu našej Priemyslovky sa črtajú prvé náznaky nového multifunkčného ihriska, ktoré rastie ako z vody.

Jarné či veľkonočné prázdniny ubehli rýchlo a skúšky sa opäť hlásia o slovo. Preto by som aj ja chcel touto formou popriat' našim tohtoročným štvrtákom mnoho šťastia a správny výber otázok na „skúškach dospelosti“. Po maturite prídu pravé rozhodnutia o ďalšom štúdiu alebo o výbere zamestnania a verím, že všetci si vyberú správne.

Dúfam, že sa noví prváci u nás už zabývali, zvykli si na učiteľov, priestory školy a v neposlednom rade aj na učivo. Náš školský časopis pôsobí tento rok už 12. ročník a sme radi, že aj nejakí nováčikovia z radov našich prvákov doň začali prispievať. Avšak zúčastniť sa môže každý. Nebojte sa vyjadriť svoj názor, zverejniť Váš príbeh, zviditeľniť sa! Ak máte nejakú netradičnú alebo zaujímavú voľnočasovú aktivitu, podelte sa s nami o ňu v krátkych rozhovoroch.

V neposledom rade má náš časopis aj úplne novú Facebookovú stránku - [facebook.com/casopisSTEM](https://www.facebook.com/casopisSTEM), na ktorej sa dozviete najnovšie infomrácie o článkoch, nových číslach a pripravovaných projektoch.

Juraj Baláž, 2.E

Zatial' perfektná PERFECTIS

Aj v školskom roku 2015/ 2016 si tretiaci založili študentskú spoločnosť pod záštitou pána učiteľa Ing. Michala Janča. Tá sa stará o rôzne akcie na škole. Ktoré medzi ne patria a čo sa chystá?

Dňa 16. 09. 2015 sa uskutočnilo valné zhromaždenie, kde sme si zvolili názov PERFECTIS, ktorý vznikol na základe toho, že by sme chceli, aby naša študentská spoločnosť bola perfektná.

Dalej sme si volili prezidenta, ktorým sa stala Veronika Kuníková, viceprezidenta personalistiky, ktorým sa stal Jakub Vrtík, viceprezidenta výroby, ktorým sa stala Jana Klabníková, viceprezidenta marketingu, ktorým sa stala Nikola Kubánová a viceprezidenta financií, ktorým sa stala Ľubomíra Melišová.

Potom sme odprezentovali nasledovný plán na celý školský rok:

1. Mikulášsky predaj pečiva a mikulášsky volejbal

Na predaj pečiva sme sa dôkladne pripravovali. Vopred sme sa dohodli, kto čo upečie a kto bude predávať.

Nakoniec to dopadlo lepšie, ako sme čakali. Mikulášskeho volejbalu sa zúčastnil tím z každej triedy. Aj keď to nebolo také ľahké, ako sa zdá, tak sme to zvládli a prvé miesto získala trieda 1.B.

2. Imatrikulácie

Keďže sa v spoločenskej sále prerábali okná, tak sa konala neskôr, ale aj napriek oneskoreniu si ich všetci pochvalovali.

3. Študentské preukazy

Žiakov prvých ročníkov sme si najprv odfotili a potom začali s výrobou študentských preukazov, ktoré teraz s radosťou používajú v škole.

4. Predaj valentínskeho pečiva a valentínska pošta

Na Valentína sme sa rozhodli spojiť sladké s pekným. Do veľkej prestávky mohli všetci žiaci a aj učitelia posielat či už anonymné alebo verejné dopisy a potom sme ich porozdávali po triedach. Boli sme prekvapení, koľko dopisov bolo napísaných.

6. HOT DOG DAY

Na našej škole je veľmi populárne varenie pákov, tak sme sa rozhodli,

že si urobíme hot dog day a budeme predávať hot dogy.

7. Súťaž

V apríli sa chystáme na súťaž s našim výrobkom, s ktorým nám pomáhal Erol Grble, žiak zo 4.E. Pevne veríme, že by sme mohli obsadiť aj prvé miesto.

Môžeme skonštatovať, že našej študentskej spoločnosti sa zatial darí a veríme, že to tak bude pokračovať aj naďalej.

Text: Janka Klabníková, 3.C

Konečne oficiálni prváci

Na konci februára sa v kultúrnej sále našej školy uskutočnili imatrikulácie pre našich nových prvákov. Organizátormi boli žiaci tretieho ročníka zo spoločnosti Perfectis a „imatrikuły“ zvládli na výbornú.

Celé sme to oficiálne zahájili o 12:30. V prvej disciplíne museli traja chlapci zjest chlieb s cibuľou, cesnakom a masťou. Ten, ktorý prehral, dostal od jedného z nás šľahačkou do tváre. V druhej úlohe dostali dve dievčatá a dvaja

chlapci misy, kde bola voda s octom a museli z nej vylovit' jablko a následne nájsť v miske s mûkou cukrík. Posledný chlapec dostal do vlasov vajíčko. V úlohe číslo tri si štyria chlapci vyskúšali, aké to je byť speváckou hviezdou. Užili si pieseň „Ak nie si moja“.

„Traja ďalší chlapci si vyskúšali, aké to je byť tančenou hviezdou.

Ďalšej úlohy sa zúčastnili traja chlapci a tri dievčatá. Najprv dostali šatky na oči chlapci a museli namaľovať dievčatá a potom dievčatá so šatkou na očiach chlapcov nagélovať.

Vyzerali ako nikdy predtým.

Šatky dominovali aj v ďalšej úlohe, kde sa tri páry museli so zaviazanými očami kŕniť pudingom.

Nemuším ani vraviet', kolko pudingu kde skončilo. Veľmi zaujímavou úlohou bolo prevliekanie vajíčka cez nohavice.

Niekto chlapci odišli s rozpučeným vajíčkom v nohaviciach (samo-zrejme uvareným).

Pripravili sme aj jednu veľmi zákerneú úlohu. Oproti sebe stalo šest chlapcov a mali v ruke vajíčka. Povedali sme im, že tri vajíčka sú uvarené a tri sú surové. Na „tri“ si ich mali navzájom rozbiť o

hlavu. Háčik bol v tom, že všetky boli surové.

Ku koncu sme vyhlásili a ošerpovali prváčku miss, ktorou sa stala Lívia Schillerová zo 4.C a „missáka“, za ktorého bol zvolený Miroslav Bičan zo 4.A. Dopriali sme im romantický tanec na pesničku „All of me“.

Na záver sme do publiku nahádzali všetky cukríky, a tak sme ukončili vskutku vydareňe imatrikulácie.

Text a Foto: Janka Klabniková, 3.C

Sen na štyroch kolesách

Všetko to začalo niekedy na začiatku roku 2014, keď sme sa s kamarátom Jaroslavom Gábikom začali dohadovať, či si nepostavíme nejakú motokáru. Dohodli sme sa na niečom, sami sme ešte nevedeli na čom, no malo to byť určené na zabavenie sa, nie moc veľké a hlavne nie príliš drahé.

Po mesiaci sme mali podvozok pre bugynu a plány, čo ďalej. Pôvodne to malo byť niečo malé, len tak na poľné cesty, no nakoniec je dnes z toho bugyna o rozmeroch menšieho auta. Niekde v polovici stavania nám došlo, že by sa to dalo využiť ako KOP, čomu sme ďalej prispôsobovali naše kroky a plány.

Ešte minulý školský rok, ako tretiaci, sme ju priviezli na našu školu na DOD, kde sa, žiaľ, po asi hodine a pol jazdenia ulomilo predné zavesenie kolesa a so sklonenými hlavami sme išli domov. Moc učiteľov nám však nedávalo najavo či už podporu alebo dôveru, čo sa týka prezentovania tohto stroja niekde na súťažiach. To nás troška sklamalo, pretože sme vedeli, že nie sme zdáleka prví, čo na našej škole

niečo také postavili, a niektorí to dotiahli naozaj dosť ďaleko s podobnými vozidlami. No neodradilo nás to a stále sme uvažovali nad tým, že vo štvrtom ročníku sa s tým prihlásime do súťaže.

Bugyna bola postavená, pojazdná a o zábavu vo voľnom čase bolo tým pádom skvelo postarané. No to by sme neboli my, keby sme nezačali aj niečo iné, niečo ďalšie. Len zo sstrandu som poslal kamarátovi jedno video, ktoré som našiel na internete a napísal som mu: „To musíme mať!“ Nebolo ho treba dlho presviedčať a naozaj sme sa do toho pustili.

Prešli približne tri mesiace práce, kde najdlhší čas aj tak zberalo čakanie na motor a iné diely objednávané zo zahraničia, a vozidlo s názvom Crazy Cart (CC) bolo na svete. Stručne povedané, jedná sa o elektricky poháňané vozidlo, ktorého účelom je jazdit tzv. driftom.

Vo februári nás čakalo finále 9. ročníka Strojárskej olympiády na STU v Bratislave, kde sme sa dostali po absolvovaní písomných testov z predmetov ako matematika či strojnictvo. Kamarát išiel s bugynou a ja s Crazy Cartom. V našej kategórii bolo celkovo vo finále 10 účastníkov, z toho traja z našej školy. Samozrejme, keď som sa tam ukázal na CC medzi desiatkami ľudí, budil som veľkú pozornosť. Dostali sme visačky s našimi menami a číslo miestnosti, v ktorej sme mali prezentovať naše práce. Hned ma zamrazilo, keď som zbadal, že v miestnosti nie je dostatok miesta na predvedenie jazdy na CC, no na moje šťastie mi pri prezentovaní jeden pán z komisie oznámił, že ma videl, ako sa vozím ešte pred školou medzi tými ľuďmi. Veľmi mi odľahlo, pretože popísat princíp jazdy bez názornej ukážky je vážne ťažké. Čo sa týkalo konkurencie, bola tam ešte jedna motokára s podobným základom ako tá naša, ktorú prezentoval kamarát,

Teraz sa pripravujeme s oboma prácami na SOČ, ktorá prebehne až po písomných maturitách. Držíme si palce a dúfame v to najlepšie.

■ *Text a Foto: Martin Rafaj 4.E*

dva malotraktory, systém zabezpečenia kolies na auto proti krádeži a iné.

Po nekonečnom čakaní na vyhodnotenie súťaže prišli veľmi dobré správy. Tretí skončil Martin Krála z našej školy s malotraktorom, ja druhý s CC a kamarát prvý s bugynou.

Nadšenie bolo namieste, ved' sme s kamarátom vyhrali 500€ pre nás a 1000€ pre školu, kde nás čakali gratulácie z každej strany, na čo sme boli patrične hrdí, no vedeli sme, že ešte nie je koniec.

Na moment S ...

Milí čitatelia,

opäť Vás vitame v tradičnej rubrike venovanej novým členom nášho pedagogického zboru. V nej Vám dnes predstavíme pani učiteľku Ing. Adriánu Jurenkovú, ktorá nedávno prišla na našu školu. Chcela byť už odmalička učiteľkou? Toto a ešte niečo navyše Vám o sebe prezradí v nasledujúcom interview.

Ako ste sa dostali k učiteľstvu?

Kedže som študovala ekonomiku, v kariére som sa pôvodne orientovala na túto sféru. Až po mnohých rokoch práce v bankovníctve som začala uvažovať o zmene a do roka som ju zrealizovala – som v školstve.

Aké predmety vyučujete na našej škole?

Vyučujem to, čo som vyštudovala, teda ekonomické predmety.

Existuje zamestnanie, ktoré by Vás napĺňalo viac ako učiteľstvo?

Učiť žiakov ma napĺňa a baví zároveň, v súčasnosti určite neuvažujem o zmene povolania.

Ak by Vás chcel niekto potešíť knihou, aký žánr literatúry by to mal byť?

Som knihomol', čítanie je moje hobby, nepohrdnem žiadnou knihou. V poslednom čase som prišla na chut' „severským“ detektívkom, mám rada literatúru faktu a poteší ma aj román.

Aké sú Vaše mimoškolské záujmy, koničky?

Ako som už spomenula, rada čítam, stretávam sa s priateľmi, chodím na prechádzky. Som hokejový fanúšik, často som preto aj na zimných štadiónoch. K tomu sa, samozrejme, pridáva domácnosť a záhrada.

Aké vlastnosti podľa Vás chýbajú najviac v dnešných dňoch študentom na našej škole, aby boli bližšie k „ideálnym“ študentom?

Ako na všetkých školách, i na tej našej sú študenti, ktorých učenie sa baví a robia to s radošou; sú tu však aj tí, ktorí si prídu odtrpieť dopoludnie. Nájdu sa aj takí, ktorým je všetko jedno, chýba im ctižiadostivosť, hoci majú rozhodne na viac.

Spracoval : Jaroslav Hoško 3.E

Môj život po ...

10 Ahojte, milí žiaci, málo kto z vás ma bude poznáť, asi len terajší štvrtáci, tak by som sa vám rád predstavil. Moje meno je Daniel Okel a maturoval som na tejto škole pred 3 rokmi ako mechatronik 4.F triedy a mojom triednom bola tá najlepšia triedna na svete. Ale o tom niekedy inokedy. Zameral by som sa skôr na tému tohto rozprávania.

Po absolvovaní priemky som ani nerozmýšľal nad tým, kde budem študovať, keďže prihlášku na VŠ som si nedal. Popravde, nebavilo ma učiť sa teóriu, radšej som uprednostňoval prax a veci okolo toho, pretože odmalička som mal

bližko ku všetkým možným nástrojom. Mojím oblúbeným materiálom bolo železo a drevo, a tak som vedel, že strojarina bude to pravé orechové.

Neprešli ani dva týždne a ja som dostal ponuku ísť pracovať na ORK (Odbor riadenia kontroly), to znamená, že som dostal vysoký post vo firme, kde som kontroloval postup výroby až po hotové diely. Práca to nebola ľahká, len bolo nutnosťou vedieť veľmi dobre čítať výkresovú dokumentáciu, čo mi až taký problém nerobilo. Po pár týždňoch som to vedel dokonale a už som nemal žiadnen problém. Ale ako čas išiel a ja som robil stále to isté, už som ovládal veľmi veľa vecí naspamäť, a preto som si prácu

užíval. No a v tom bol jeden háčik, moje kolegyne to nevedeli predýcháť, tak ma ohovárali, kade sa dalo, vytvárali dusnú atmosféru, hlavne v kancelárii. A ako mladý, svojím spôsobom drzý chalan, som sa nedal a oponoval som im, čo vyústilo do párov hádok. Na to som si jedného dňa povedal: „Dost!“ a rozhadol som sa, že zmením pozíciu. Ani vo sne by mi nenapadlo, že sa dostanem na pozíciu zvárača.

Moje začiatky boli doma s klasickou elektródou, ktorá sa teraz vo veľkých firmách nepoužíva. Po nociach a zadarmo som zostával s chalanmi na zvarovni a učil som sa základné ľahy zvárania, až ma to tak chytilo, že som sa rozhadol, že si spravím kurz. Samozrejme som to obišiel a získal som papiere zrýchlenou cestou. O pár dní som nastúpil do zvarovne, v ktorej som nepoznal nikoho, keďže ma dali na oddelenie 107 Glunz & Jensen. Ako kontrolór som tam sice chodil, ale nepoznal som to tam tak dobre. Pár dní mi trvalo, než som sa prebral a uvedomil si, kde to vlastne som, no na moje prekvapenie mi to celkom šlo, aj keď som bol úplný amatér. Postupom času som sa lepšie zoznamoval s kolektívom a našiel som si aj kamarátov, no najväčším z nich je Milanko.

Kolega zvárač, ktorý ma naučil všetkému vo zvarovni a ako čas plynul, stal sa zo mňa zvárač č. 2

Po určitom čase ma pre nezhody s vedením prepustili, no napriek všetkému mi o pár dní volali a chceli, aby som sa vrátil. Moja zručnosť v tomto smere je jednoducho niečím výnimcočná. Ako zvárač pracujem stále a myslím si, že aj dlho ešte budem. Som presvedčený, že som sa rozhadol správne, keď som nešiel na VŠ. Tým nechcem povedať, aby ste neštudovali. Ale jednoducho, kto cíti, že chce pracovať a že ho to bude napĺňať, nech ide smelo za tým. Treba si však uvedomiť jednu vec. Vnímajte všetko, čo vám v škole rozprávajú, učte sa hlavne ten odbor, ktorý študujete. Nikdy totiž neviete, kde skončíte a čo budete robiť.

Porozprával som vám svoj príbeh, ako som to mal ja po škole. Dúfam, že sa mi bude daríť aj naďalej v tom, čo robím a samo-zrejme, vo všetkom, na čo siahnem svojimi rukami. Vám by som chcel odkázať asi to, aby ste vytrvali v tom, čo robíte. Život po škole nie je vôbec zlý a každý, keď sa trochu pousiluje, si nájde prácu, aká ho bude baviť.

Autor : Daniel Okel

Bonjour!

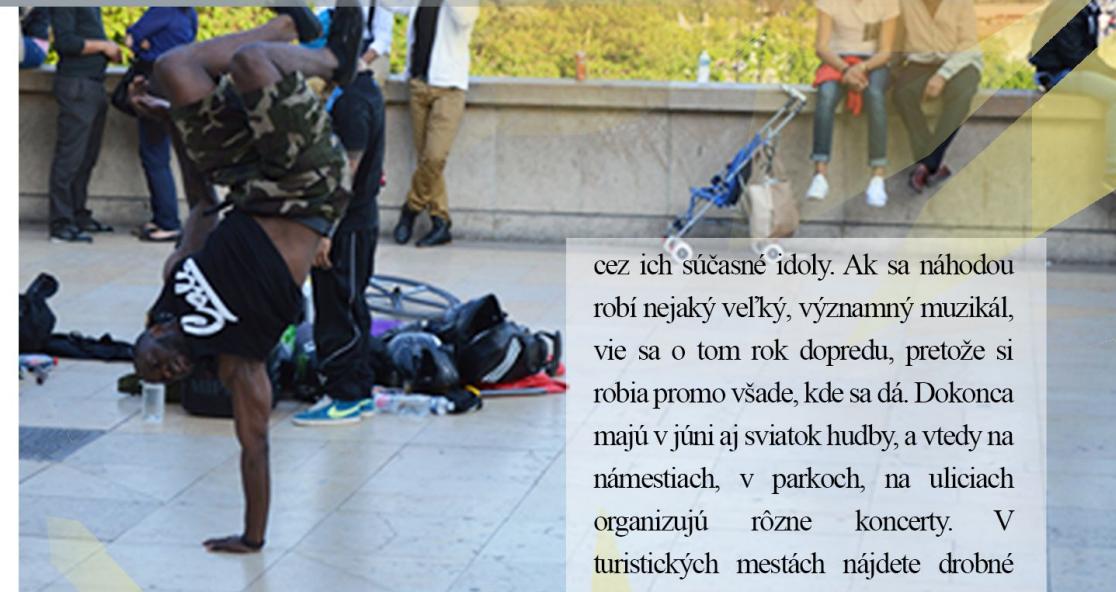

Francúzsko patrí medzi najväčšie štáty na našom kontinente a je jeden zo zakladajúcich štátov Európskej únie. Ale to sú informácie všeobecne známe. Navýše ako o každej krajine, aj o Francúzsku existujú rôzne stereotypy. Schválne, čo vám napadne ako prvé, keď sa povie Francúzsko? To, že všetci jedia bagety, pijú víno, doprajú si luxusné jedlo a obliekajú sa do najlepších modelov, vedľa predsa je to krajina módy. Taktiež sa ma všetci pytajú, či naozaj bežne jedia žabie stehienka a slimáky, či sú to čistí nacionalisti a podobne.

Francúzsko je skutočne krásna krajina, ktorá má čo ponúknut – historiu, kultúru, prírodu, športové výžitie. Väčšina turistov ho pozná vďaka kultúre, stací im prechádzka po meste, ale tí praví vychutnávači života tam chodia preto, aby spoznali aj kulinárské výdobytky. Tak ako to teda je s tou ich stravou? Sú to odborníci v oblasti gastronómie?

Myslím, že tí študovaní naozaj sú, ale bežný obyčajný Francúz si zase toľko na luxusné jedlo nepotrpi. Žabie stehienka a slimáky sa jedávajú len pri špeciálnych príležnostiach, so vzácnymi

so vzácnymi návštuvami a pákráť do roka. Rodinný nákup spočíva v tom, že nákupný košík sa prepádáva pod váhou nákupu – nakupujú totiž do rezervy na 2-3 týždne. Malé priebežné nákupy sú vzácne. A nakupujú zväčša polotovary, ktorými prepchájú aj 2 mraziace boxy. Pri ich životnom štýle, keď sa domov vracajú neskoro večer, je to najjednoduchší spôsob prípravy jedla. Čo im ale slúži ku cti je to, že jedia veľa ovocia a zeleniny, dokonca po reklamách na sladkosť nikdy nezabudnú pripomenúť, že za deň je odporúčaná dávka 5

kusov ovocia. Po jedle si doma dávajú aj jogurt. A jedlo si vychutnávajú v dobrej spoločnosti, vtedy večera trvá aj pá hodín. A v bežný pracovný deň? Tak to si vybehnú von kúpiť obložený sendvič, bagetu alebo McDonald a ak je náhodou vonku pekne, tak si sadnú všade, kde je to možné.

V móde a v životnom štýle sú otvorennejší a akceptujú aj rôzne výstrelky. Neboja sa vyjadriť, obliecť si to, čo sa im páči, aj keď by to boli kovové pružiny vo vlasoch, ladiť bizarné vzory a farby. Ale inak sú to jednoduchí ľudia, ktorí sa obliekajú „obyčajne“ ako my všetci.

Čo sa mi ale na tejto krajine páči asi najviac je fakt, že si vážia a rešpektujú svoju históriu a kultúru. Často sa tam organizujú rôzne koncerty na počesť starých známych speváckych hviezd, takže mladým je prezentovaná kultúra

cez ich súčasné idoly. Ak sa náhodou robí nejaký veľký, významný muzikál, vie sa o tom rok dopredu, pretože si robia promo všade, kde sa dá. Dokonca majú v júni aj sviatok hudby, a vtedy na námestiah, v parkoch, na uliciach organizujú rôzne koncerty. V turistických mestách nájdete drobné predstavenia, obchodíky a mágiu každý deň a takmer všade. Vedia predať seba aj svoju krajinu.

Samozejme, súto aj veľkí nacionalisti, pokiaľ nemusia, nebudú sa rozprávať po anglicky. Ale keď už priveľmi tápete vo francúzštine, tak vám pomôžu. A kvôli turistom musia, samozejme, obchodníci komunikovať vo viacerých jazykoch.

Pokiaľ vám smiem odporučiť, cestujte, kým sa dá, kým ste študenti a máte rôzne výhody a zľavy – či už na dopravné prostriedky alebo na vstupy – pokiaľ ste totiž člen EÚ do 25 rokov, tak na prehliadku určitých pamiatok máte vstup zadarmo!

Takže neváhajte a v lete cestujte!

Text a Foto: Mgr. Zuzana Ondrejková

Druhý domov pod hladinou

Filip Bystrický, študent 4.E triedy, nám poskytol interview, týkajúce sa jeho veľkej lásky - potápaniu. Ide o zaujímavý a adrenalínový šport, ktorému sa už dlhšie venuje. Položili sme mu zopár otázok a veríme, že jeho odpoveď nám ostatným umožní nahliadnuť do jeho zaujímavého športového života.

Ako dlho sa venuješ potápaniu?

Potápanie ako také ma fascinovalo už odmalička, vždy som sa chcel potápať a držiteľom potápačskej licencie som od roku 2008.

Ako prebiehal tvoj potápačký výcvik?

Ked'že som si robil výcvik v jednej bratislavskej potápačskej škole, musel som dochádzať do Bratislavu, respektíve rodičia ma vozili. Musel som absolvovať zopár hodín teórie, kde som sa postupne naučil jednotlivé veci, ktoré boli potrebné k praktickému výcviku ako fyzikálne zákony ohľadne tlakov pod vodou, nevyhnutné prípravy pred zahájením ponorov a podobne. Nasledoval nácvik ponoru v bazéne, kde som si vyskúšal, aký je to vôbec pocit dýchať pod vodou a ako obsluhovať výstroj. Výcvik v prírode sa mi už ale páčil viac. Už som nemusel chodiť do Bratislavu, ale nedaleko od Senca mala škola zriadené výcvikové stredisko na nedalekom jazere, kde malí rôzne atrakcie na spríjemnenie ponorov. Po absolvovaní týchto troch častí výcviku ma čakala skúška, najprv test z teórie a potom praktická, kedy ma inštruktor skúšal, ako zareagujem pri kritických situáciách.

14

Akú vystroj musí mať potápač?

V skratke by som to zhrnul asi tak, že základnú výstroj potápača tvorí ochranný odev, ktorý chráni pred chladom a poranením, ochranné rukavice, obuv, na ktorej sú nasunuté plutvy, poprípade kukla, ktorá je niekedy súčasťou obleku, maska, vďaka ktorej potápač vidí okolo seba, dýchacia automatika, ktorá je pripojená na flášu so vzduchom a aj kompenzátor vztlaku, ktorý vyzerá ako vesta a umožňuje potápačovi sa ponoriť alebo vynoriť.

Ako si sa dostal k potápaniu?

K potápaniu som sa dostal tak, že som chodil na plaváreň, kde boli na nástenke vyvesené fotografie miestneho potápačského klubu a odvtedy ma to fascinovalo.

Ako často sa chodievaš potápať?

Na otázku, ako často sa chodím potápať, je dosť ľahké odpovedať, ale pre mňa sezóna začne tak koncom apríla a začiatkom mája a skončí niekedy v polke októbra, všetko samozrejme záleží od počasia a teploty.

Mal si nejaké zranenia, ktoré sa ti stali v súvislosti s potápaním? Ak áno, tak aké?

Našťastie som zatiaľ nemal žiadne zranenie, ktoré by sa mi stalo pri potápaní.

Kam sa najradšej chodievaš potápať?

Tak najradšej sa potápam v mori, kde je ten život pod vodou naozaj pestrý, ale aj v sladkej vode je tiež krásny pohľad na tú prírodu.

15

Uprednostňuješ potápanie alebo školu?

Tak potápať sa chodím predovšetkým počas víkendov, málokedy sa podarí aj cez týždeň, takže moc nemám čo uprednostňovať, cez týždeň škola a cez víkend potápanie.

Venuješ sa aj iným záľubám okrem potápania? Ak áno, akým?

Dlhšie jedine plávaniu, ktorému som sa venoval už tri roky predtým, ako som sa dostal k potápaniu, kedy som chodil každý týždeň na tréningy, okrem toho sa už ničomu tak dlho nevenujem.

Existuje nejaký potápač, ktorý je tvojím vzorom?

Mojím veľkým vzorom v potápačskom svete je dlhoročný kamarát môjho otca, s ktorým občas chodievame na nejaké tie potápačské výlety. Potápaniu sa venuje naplno, je jedným z inštruktorov pôsobiacich v Trenčíne a potápanie je tak isto aj súčasťou jeho práce, pretože pracuje na hasičskej stanici v Trenčíne.

Ďakujem za zaujímavé odpovede a prajem Ti v mene celej redakčnej rady veľa ďalších úspechov v Tvojom netradičnom hobby.

✉ Spracoval :Patrik Hrnčiarik 4.E

Chvíľka pre knihu ...

V následujucom príspevku sme pre Vás publikovali články od rôznych študentov našej školy, ktorí sa rozhodli podeliť sa s ich obsahom, konštruktívne ohodnotiť dej či v neposlednej dobe aj zaujať a oslovit viaceru mladých ľudí k čítanu kníh.

Blázni zomierajú

Americký autor talianskeho pôvodu Mario Puzo vydal v roku 1978 knihu s názvom Blázni zomierajú.

Napriek minulým úspechom v podobe diela Krstný otec sa kniha stala bestsellerom.

Sirota, spisovateľ, otec, manžel a úradný pracovník John Merlyn je na pomyselnom psychickom (ale aj finančnom) dne. Z tohto dôvodu odchádza za oddychom a hľadaním samého seba do Las Vegas, kde nachádza nových priateľov: Cullyho a Jordana.

Práve oni a hazard sa nevedome postarajú o Merlynove „vyliečenie“. Príbeh pokračuje a Merlyn po návrate do svojho domova v New Yorku kľučuje medzi problémami a hoci na prvý pohľad pôsobí vyrovnané, balansuje medzi žitím a prežívaním. Samozrejme, nezabúda občas navštíviť Cullyho v Las Vegas ,ktorý sa medzičasom vypracoval na druhého muža v istom vegaskom kasíne. Postupom času zistíuje, že na svojej púti nedokáže zvíťazíť, môže nanajvýš prežiť, blázni, ako sám mohol zistiť, zomierajú.

Kniha dokáže zaujať, pri čítaní ju spočiatku neodhadzujte do police,

možno rozprávanie troch hazardných hráčov pri hre s názvom „barakat“ nepôsobí zaujímavo, ale náhla nečakaná udalosť, nad ktorou sa pri čítaní neveriacky pozastavíte, zmení nudu na niečo pohlcujúce.

Mne osobne sa veľmi páčila situácia, kde Merlyn začína hovoriť o svojom vyrastaní v detskom domove a následnom štúdiu literatúry, neskôr aj o spoznaní svojej ženy Vallerie na jednom stretnutí priaznivcov literatúry. Navzdory tejto milej „sentimentalnosti“ ma zaujala najviac reálnosť celého dej, napríklad len úplatkárstvo, ktoré sa hojne vyskytuje pri Merlynovej práci na úrade, ktorého sa najprv stráni z morálnych dôvodov, hoci neskôr úplatky prijíma a to z dôvodov taktiež morálnych. Nezdá sa vám to nelogické?

Puzove romány sú trošku na zamyslenie. Každý z nich má niečo do seba. Ak odsudzujete nebodaj staré romány, táto kniha vás presvedčí o opaku a možno vás naučí hľadiť na veci inak.

Vo všeobecnosti by sa mala kniha dostať do čitateľovej duše a niečo v nej zanechat.

✉ Autor: Jakub Gavenda 1.E

Malý princ

Literárne dielo Malý princ patrí do epiky, prózy a pod. Tako by ste našli definovanú túto knihu napríklad v učebnici. Lenže táto informácia a jej podobné vám povedia len základ a aj tak väčšinu z vás nebudú takéto informácie zaujímať. Preto by som vám rád o tejto knihe napísal niečo z môjho pohľadu.

Kniha Malý princ sa môže definovať ako rozprávka pre deti a dospelých alebo ako filozofická rozprávka pre dospelých, ale ako raz poznamenal autor: „Všetci dospelí boli deťmi, ale máloktočor z nich si na to pamäta.“ Preto nie je definícia tejto knihy jednoznačná. Autorom knihy Malý princ je francúzsky spisovateľ a pilot Antoine de Saint-Exupéry. Medzi jeho ďalšie známe diela patrí Citadela alebo Zem ľudí. Bohužiaľ, samotný autor bol zostrelený nad morom.

Kniha opisuje príbeh pilota, ktorý sa so svojím nepochopeným nadaním pre kreslenie odoberá do sveta ako pilot svojho vlastného lietadla. Cesta sa však skomplikuje, keď sa mu pokazí lietadlo a musí s ním pristáť na Sahare. Po pári ľažkých chvíľach sa pred ním objaví chlapec s blondavými vlasmi v zelenom oblečení a so žltým šálom

omotaným okolo krku. Ten ho poprosí, aby mu nakreslil ovečku, ktorú by si vzal na svoju planétu. Ďalšie časti príbehu si však musíte prečítať sami. Táto kniha bola sfilmovaná do animovanej podoby, avšak film nerozpráva presne ten istý príbeh, ako ho nájdete v knihe, ale príbeh malého a veľmi zaneprázdneneho dievčaťa. Recenzie na tento film sú pozitívne, ale to neznamená, že vám film dá to, čo kniha. Ako povedal jeden z mnohých recenzentov: „Knihu som čítal ešte na základnej škole a po pozretí filmu som ju opäť otvoril. Je možné, že urobíte to isté. A keď vám v pozadi bude znieť príjemný soundtrack od Hansa Zimmera a francúzskej speváčky Camille, únik z reality môže začať.“

Možno sa pýtate, prečo by som to mal čítať? Má to pár jednoduchých dôvodov. Kniha je veľmi tenká a malá, takže sa nemusíte báť zdlžavého čítania, kde bude časť dejá napínavá, ďalšia nudná a nasledujúca nepodstatná. Ďalší dôvod je ten, že túto knihu budete preberať vo vyšších ročníkoch, takže vám to ušetrí aspoň trochu času do budúcnra. Ďalší dôvod

môže byť aj to, že po povinnom čítaní si môžete pozrieť na hodine slovenčiny film a diskutovať o ňom. Mohol by som vám povedať aj ďalšie dôvody, prečo by ste si mali prečítať túto knihu, ale na túto recenziu je vyhradené určité miesto v školskom časopise. Možno si niektorí z vás hovoria, že o tomto diele som nepovedal nič negatívne. Bohužiaľ, kniha nemá žiadne negatíva, až na jednu určitú časť, ale ktorú, to si už musíte zistiť sami. To, že som si túto knihu prečítal nejeden raz, neľutujem, ba práve naopak, som veľmi rád, stojí za to prečítať si ju a rozmyšľať o nej.

Niektorí z vás si možno hovoria, že som len jeden obyčajný študent, ktorý prečítał zopár kníh a hned vie všetko. Avšak opak je pravdou. Prečítał som desiatky kníh, takže si myslím, že môžem odovzdať svoj názor vám – čitateľom, aby som vás motivoval k jej prečítaniu.

Na záver vám ešte môžem povedať aj to, že príbeh je zo života samotného autora. Prajem vám veľa šťastia pri čítaní tejto knihy a dúfam, že vo vás zanechá samé dobré dojmy ako vo mne a v mnohých ďalších ľuďoch.

Autor: Solitudo

Pes baskervillský

Táto kniha je vhodná pre milovníkov detektívnych príbehov. Je to jeden z najlepších pútavých a napínavých príbehov až do samého konca. Príbeh je rozprávaný z pohľadu verného piateľa Sherlocka Holmese – doktora Johna Watsona. Do ich bytu jedného dňa zavíta na návštenu doktor Mortimer a príde ich požiadať o pomoc. Jedná sa o záhadu, ktorá prevláda podľa legendy v rode Baskervillecov. Podľa legendy vraj známy krutý baskervillský rodák Hugo

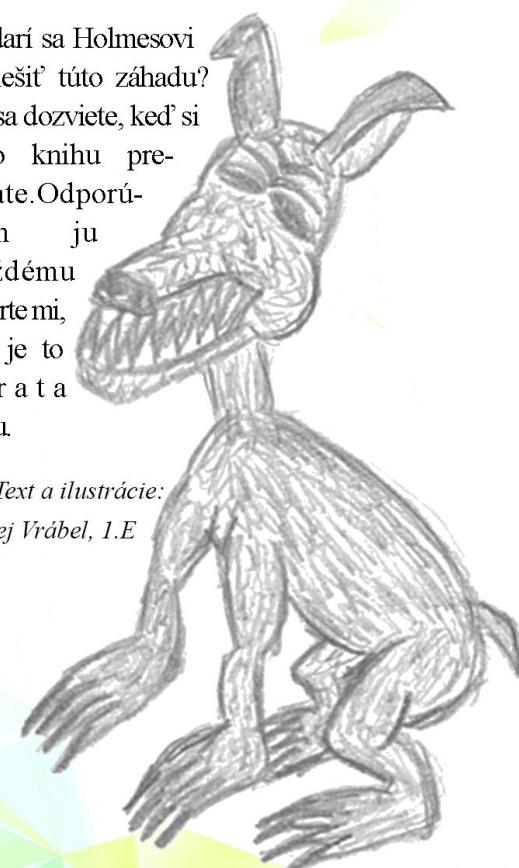
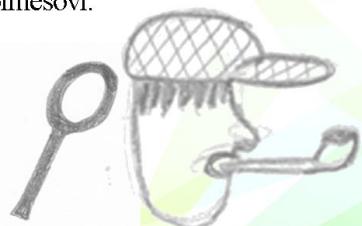
z rodu Baskervilleovcov a dodnes ich straší.

Doktor Mortimer priniesol správy o smrti sira Charlesia Baskerville na zámku Baskervilleovcov. Doktor Mortimer bol jeho dobrým priateľom a lekárom zároveň. Porozprával Holmesovi a Watsonovi o ich spoločných stretnutiach – o stave sira Charlesia Baskerville. Vraj sa mu čoraz väčšmi zhoršoval jeho zdravotný stav. Pevne veril legende viažucej sa na jeho rod, no doktor Mortimer mu nedával za pravdu. Z jeho zdravotného stavu usúdil, že bude lepšie, ak na nejaký čas odcestuje zo zámku. Mal odcestovať o niekoľko dní, no večer pred dňom svojho odchodu sa šiel poprechádzat po aleji, ako mal vo zvyku. V aleji sa nachádza aj brána, ktorá viedie na slatinu. Od nej si sir Charles držal vždy odstup. Tá noc bola jeho osudnou. Keď objavili jeho telo ležať na zemi, mal znetvorenú tvár a už nebolo v ňom náznaku života. Doktor Mortimer bol pri ňom medzi prvými, teda mohol jasne rozoznať jeho stopy. Nikomu to zatiaľ nepovedal, no zveril sa Holmesovi.

Keď doktor Mortimer podišiel k bránke vedúcej na slatinu, uvidel na zemi odtlačky nôh – boli to odtlačky psa. Z tohto dôvodu zmenil doktor Mortimer názor na legendu. Zostal už iba jediný známy človek z Baskervilleovského rodu – sir Henry Baskerville. A tak doktor Mortimer prišiel poprosiť Sherlocka Holmsa o to, či by sa nepokúsil ochrániť posledného dediča z rodu Baskervilleovcov.

Podarí sa Holmesovi vyriešiť túto záhadu? To sa dozviete, keď si túto knihu prečítate. Odporúčam ju každému a verte mi, nie je to s t r a t a čas.

 Text a ilustrácie:
Matej Vrábel, 1.E

Leví údel

Kto by povedal, že sny nám môžu rapídne meniť život? Ja rozhodne nie, až kým som sa kvôli jednej nočnej more neocitol u psychiatra. Neveríte? Ani evokár mi neveril a s úsmevom mi napísal do zdravotnej karty: Trpí stresom a nedostatkom spánku. Lenže mne do smiechu vôbec nebolo. Na takéto veci som dosť citlivý, lebo sny a vnemy beriem veľmi vážne. No a... hovorí sa mi to ľažko, ale od malička som bol aj veľmi bojazlivý. To neboli iba obyčajný strach z tmy, ale aj z vlakov, zvierat, miest a množstva iných vecí, prerastajúcich do fobíí. Len Boh vie, čoho všetkého sa dodnes desím a širokým oblúkom vyhýbam. Horšie je, že mám len necelých dvadsať päť a už teraz mi vidno trochu šediny. A to väčšinu som získal za posledné neprespaté obdobie. Nočná mora sa na mňa nalepila ako kliešť a sala zo mňa všetku energiu. Skúsim ten sen čo najvernejšie opísť pre pochopenie mojej situácie, ale sny sú sny a veľmi ľažko sa opisujú. Predpokladám, že každý vie, o čom hovorím.

Všade je hustá tma. Je ako hmla, ktorá dovoľuje oku dobre vidieť na pári krokov, ale vzdialenejšie predmety

dokonale skrýva za svojím nepreniknuteľným plášťom. V Adamovom rúčku tam len tak stojím a chvájom sa pri ostrom chladnom vánku. Na tých pári metroch, čo moje oči dovidia, sú len suché trsy vysokej trávy, vyprahnutá pôda a spráchnivené polámané stromy. Tá krajina sa mi ani za mak nepáči a mam chut' ísť odtiaľ preč. Pre moju slabú povahu je to vždy veľká záťaž. Pokračovanie sna však začína byť ešte zaujímačšie. Hrozný rev pretne okolie až do špiku mojich kostí a ešte hodnú chvíľu v ňom rezonuje. Vrhám sa do najbližšej tmy a ihned beriem nohy na plecia. Potkýnam sa pritom na vytŕčajúcich koreňoch mŕtvykh stromov a všadeprítomné tŕnie mi trhá kožu. Cítim sa veľmi malý a zraniteľný. Krkolomný beh mi však nie je nič platný, po ľavej strane zahliadnem rýchly pohyb. Už sa blíži. Nakoniec sa bud' o niečo potknem alebo spadnem. Aj keď sa to udeje zakaždým, vždy ma to vo sне prekvapí. Z temnoty hned' na to, len pári krokov odo mňa, vystúpi obrovský lev so zlatou hrivou a znova zareve. Nevidím ho, ale viem, že je

je tam a pripravuje sa na skok.

Pri tejto pasáži sa vždy celý spotený zobudím, tažko lapajúc vzduch a odkopávajúc od seba perinu, akoby to bol ten lev.

Ked' sa trochu upokojím, začнем premýšľať, čo to malo znamenať. Či sa nedialo niečo nové ako minule, alebo či som nezaznamenal nový detail, ktorý mi doteraz unikal. Nikdy si však na nič nespomienem. Snárske rady (niekto vás prenasleduje) sú mi skôr pre sstrandu králikov ako na pomoc. Najhoršia je frekvencia sna.

Najprv sa mi sníval raz do týždňa, potom raz do troch dní, až nakoniec to prerástlo na každonočnú realitu. Umyť si zuby, pomodliť sa, pospať si chvíľu a zobudiť sa s krikom bol môj nočný harmonogram, ktorý ma privádzal na pokraj zúfalstva. Časom som sa dokonca začal báť spánku. Ved' sa stal pre mňa len časom plným utrpenia. To sa po chvíli odzrkadlilo aj na mojom pracovnom a osobnom živote. Zvláštne, ako dokáže jeden sen zničiť niekomu život. Vyhadzov z práce za ospalosť a poruchy v emóciách bol nič oproti hádke s priateľkou. Vlastne s bývalou priateľkou,

nedokázala ustáť môj strach zo všetkého, ktorý balansoval na hrane zúfalstva. Ani rada od psychiatra, že by som sa mal postaviť tomu zvieratú a zabíť ho, ma nepovzbudila. Nevedel, o čo presne ide, ale vždy som cítil, že je to kúsok zo mňa a teraz ma to prenasleduje. Keby som to zabil, tak by som si akoby odrezal ruku, stratil by som časť seba. Nechápate? Ani ja som na to nevedel prísť, až do jedného večera.

Bol som poriadne povzbudený alkoholom, ktorý sa stal v poslednej dobe jediným prostriedkom na spánok, ale v žiadnom prípade liekom, ked' som sa rozhadol postaviť tej mátohe ako chlap, čiže zoči-voči. Plhý tej falošnej odvahy som si ľahol a nepokojne zaspal.

Znova to prišlo. Krajina, ak sa to tak dalo nazvať, bola znova v dôverne známej temnote. Navôkol sa od mojej poslednej návštevy pozostatky stromov vôbec nezmenili, ba naopak, až nabrali na hrozivosti. Ako to tu neznášam! Rev vo mne už asi stýkrát zmrazil krv a po stý raz som sa dal na útek. Počul som za sebou tažký dych a až sem som cítil tú obrovskú silu, čo ma prenasledovala. „Prečo utekáš?“ počul som v sebe neznámy ustarostený

hlás. Nevedel som, z ktorej mojej hlbiny hlavy pochádzal, ale mal pravdu. Je to len sen. Zastavil som sa a pomaly obrátil. Za mnou skutočne stál obrovský dvojník Aslana, stojaci majestátne ako socha a dívajúci sa na mňa dvoma modrými očami.

Rozpamätał som sa na všetky tie prebdené noci, zničené nervy, vyhadzov z práce, stratenú priateľku a minúty sedenia v kúte bojac sa aj malej muchy a vstúpil do mňa hnev. „Kto si a čo odo mňa chceš?!“ vykrikol som až hystericky. „Prečo mi ničiš život?! Kvôli tebe som všetko stratil!“

Lev vyšiel z tieňa, vyceril posmešne

svoje ostré zuby a na moje obrovské prekvapenie hrubým hlasom riekoval: „Som tvoja odvaha. Prečo neustále predo mnou utekáš? Ako chceš vyjsť z tejto krajiny strachu, ked' máš myseľ zakalenú zúfalstvom?“

Tie slová ma úplne položili a ja som sa ocitol na posteli. Neutekal som pred žiadnu hrôzostrašnou beštiou, ale pred sebou samým. Poniekolých mesiacoch som sa prvýkrát nezobudil trasúc sa v prepotenom pyžame. Bol to neskutočne blažený pocit. Vstal som s novou sviežosťou a energiou. Vstal som s novou silou a s levím odhodlaním získať naspäť všetky stratené veci a aj tie, ktoré som svojím strachom prepásol.

Autor: Peter Javor

28.2. 2015

Bol to pokojný večer pri hre Counter-Strike 1.6 a s kamarátmi sme zároveň telefonovali cez Skype. Okolo 20:00 padol nápad, že pôjdeme na pivo. Nápad sme zrealizovali až o polnoci, bohužiaľ, jeden kamarát íst'

nemohol, nakoľko skoro ráno mal povinnosti.

Po chvíli sme boli na mieste a už mali na stole prichystané pivo, čo nám nestaciilo a prešli sme na borovičku. Po štyroch borovičkách a dvoch pivách by

som mal aj dosť a najradšej by som sa opäť pobral domov za počítač. Ale môj pokojný návrat mi narušila kamarátka, ktorá zavolala taxi a chcela, aby sme s ňou išli ešte na jednu diskotéku. Po chvíli presvedčania: „Podľ, bude to sranda, vedľ sa len pozrieme, kto tam je a už naozaj pôjdeme domov,“ som sa nechal presvedčiť a išiel som.

Po príchode sme stretli veľa kamarátov a kamarátok, ktorí si chceli s nami vypíť. Tu sme toho „vychliapali“ dokopy dosť, až som to prestal rátať pri 8-9 vodke. V jednu chvíľu som sa vybral von, že kašlem na to, už naozaj idem domov! Ale vonku som stretol kamaráta, s ktorým som sa pustil do reči a keď už nebolo o čom, len tak sme postávali a hľadeli na starú opustenú administratívnu budovu. Zrodil sa v nás nápad ísť do nej a preskúmať ju, ale samozrejme, bola zatvorená, no mala veľké sklenené dvere. Chvíľu sme sa navzájom „hecovali,“ až nakoniec kamarát rozkopol sklenenú výplň na prvých dverách. Povedal som si „A čo som horší?!“ a vykopol som druhé dvere. Budova bola pre nás otvorená!

Ďalej to už išlo samo, až pokial sme neboli na najvyššom poschodi, bolo ich asi desať. Na úplnom vrchu bola kedysi nejaká zasadačka, na strope bol ešte veľký krištáľový luster a na konci miestnosti sa nachádzal malý rečníčky

pult. Vo vedľajšej miestnosti sme si všimli na dverách veľký nápis T-Com. A to sa nám stalo osudným, na streche mali vysielače a teda celá budova bola prepcháťa pohybovými senzormi. Už keď sme pred pár minútami vošli dnu, vedeli o nás.

Na druhom medziposchodí nás chytila SBS-ka, ktorá objekt strážila, svietili nám baterkami do tvári a už sme vedeli, že je zle. Odviedli nás na prvé poschodie, kde sme si mali všetky veci vybrať a dať na stôl. Popri tom dorazila polícia, ktorú zavolali, pýtali sa nás, čo sme tu robili, mysleli si, že sme prišli kradnúť (budova bola opustená, nič v nej nebolo) a silou-mocou to chceli počuť, až jeden SBS-kár, ktorý asi nemal v poriadku nervy, vytiahol paralyzér a prosil jedného policajta, aby mu dal s nami nejakú tú minútku vo vedľajšej miestnosti a že to z nás dostane. Čakal že to spraví nejaký psychologický efekt a že sa „poserieme“ a priznáme sa, že sme chceli kradnúť. Policajti nás ďalej ešte raz sami prehľadali a následne nám nasadili putá. Odviedli nás do áut, boli asi tri hodiny v noci, práve vtedy asi 300m od nás horela jedna firma a my sme boli hlavní podozriví.

Po príchode na stanicu kamaráta hned odviedli do cely, ale mňa museli nechať na chodbe, napokoľko mali len jednu záchytnú miestnosť. Tu mi ešte

spravili prehliadku, či nemám pri sebe zbrane. „Teraz sa vyzleč a sprav drep!“ povedal policajt. Bez vähania som zo seba všetko dal dole a spravil ten drep, aby videl, že v „zadku“ nemám žiadny nôž. Po tom, čo som sa obliekol, ma pripútali o mrežu na chodbe, kde som zotrval päť hodín, pokial neprišiel vyšetrovateľ.

O 8:00 ráno dorazil, rozleteli sa dvere na chodbe a počujem podráždený hlas: „Dobré ráno!“ Vtedy som bol dosť ospalý a kým som zaostril a pozdravil, stihol pozdraviť druhýkrát, hlasnejšie a agresívnejšie. Po mojom odzdravení sa upokojil a odvrkol: „No vedľ preto!“

V ten deň sme boli vypočúvaní asi päťkrát aj kvôli tomu, že sme boli podozriví z toho požiaru.

Toto všetko sa stalo 28.2.2015. Za tú zhorení firmu a ešte okolité škody sme mali na krku škodu za 1 500 000€. Podozrenie bolo stiahnuté 24.7.2015 po výsledku z laboratória, a tým sa pre nás všetko skončilo.

O 15:00 prišiel výsluch expertmi na požiare a podpaľačstvo, spisovali zápis a popri tom sa občas spýtali aj na niečo pomimo, zaujímala ich škola. Keď zistili, že som z SPŠ, jeden sa zasmial a povedal, že tam tiež chodil, ale dlho sa tam neohrial, lebo vraj jednej nemenovanej paní učiteľke povedal, že je „pi....“. Obidva boli dosť mladí, mali kolo 25-26 rokov. Potom som bol až do 17:00 opäť priprávaný o tú mrežu na chodbe, kym neprišiel chemik, ktorý nám zobrajal stierky z rúk, úst a zobrajal nám aj topánky (ktoré nám prišli až po polroku naspäť). Ako posledné nás o 21:00 viezli do Trenčína na daktyloskopiu a ešte nás aj fotili. Po návrate na stanicu sme už len čakali, kym nás prokurátor pustí na slobodu, keďže sme boli osoby s obmedzenou slobodou.

Autor: Študent XY

Skúška od života

26

Ani neviem, kde začať, preto začнем úplne od začiatku. Moje detstvo nebolo ničím výnimočné. Prechádzal som cez prekážky tak ako každý iný, život som videl v ružových okuliaroch. Neskôr, v deviatom ročníku, som si už začal robiť vlastný názor na svet v ružovom obale, ale už som rozmyšľal nad všetkým navôkol. Keď už som prišiel na strednú školu, učitelia ma ďalej kŕmili tým, ako sa budem mať v živote skvele, ako budem zarábať veľké peniaze a podobné rozprávky.

Jedného dňa však prišiel kopanec do hlavy priamo od života. To, čo sa javilo ako nevinné odpadnutie v autobuse, vyústilo k prehodnoteniu môjho života. Stále mám v živej pamäti mamin výraz, keď ku nej prišla doktorka a povedala: „Ľutujeme, pani, ale váš syn má epilepsiu.“

Môj svet sa zrútil. Ani som nevedel, ako mám zareagovať, tak som sa len poušmial a povedal som: „To je celkom blbé, však?“

V nemocniči som bol ešte 5 dní. Za ten čas som si začal všímať veci, ktoré som dovtedy neregistroval. Pri každej prechádzke po nemocnici sa na mňa dívali tie bezduché tváre. Cítil som, že každá z nich má svoj vlastný príbeh. Videl som muža fyzicky postihnutého, ako rozdáva ľuďom naokolo nemocničné noviny. Bolo to azda jediné, čo dokázal robiť.

Keď som sa vrátil domov, niektoré veci sa zmenili, niektoré ostali rovnaké. Vec, ktorá ma rozčúľovala najviac, boli ľudia, ktorí ma nejakým spôsobom ťutovali, alebo sa správali inak v mojej blízkosti. Dávali mi tým nepriamu najavo, že som iný, chorý. Odvtedy som si slúbil, že nikdy nebudem ťutovať chorých, umierajúcich alebo mŕtvyx ľudí. Paradoxne som sa neskôr ťutoval sám, aký mám ľažký život a keď som chcel niečo dosiahnuť, použil som to ako výhovorku, aby som to vzdal.

O pár mesiacov neskôr som šiel do kostola na veľkú spoved. Keďže som

prišiel úplne nepripárený, rozhodol som sa, že farárovi rozpoviem v krátkosti môj príbeh. Keď som skončil, farár mi povedal: „Vieš, možno máš tú chorobu práve ty preto, lebo Boh vedel, že ty ju zvládneš lepšie ako ktokoľvek iný.“ Vtedy som si spomenul na muža z nemocnice, ktorý rozdával noviny.

. Mohol si vymyslieť milión výhovoriek, prečo nevstať ráno z posteľ a neísť rozdávať noviny, ale on to neurobil. V tom momente som si povedal, že keď to zvládne on, musím aj ja. A to bol ten moment, keď som sa zo všetkým vyroval, prestal sa ťutovať a začal konečne žiť.

Autor: Luffy

Umeleckým perom

*Deň čo deň na teba myslím,
na zlé veci nepomyslím,
romantické chvíľky mávam,
niekedy ti o nich porozprávam.*

*Lahneme si spolu k moru,
potom vyleziem na nejakú horu,
hviezdy nám ukážu cestu,
bude to koniec každého trestu,
Nájdeš vo mne len nehu čistú,
slzu radosti máš u mňa istú.*

Autor: Daniel Okel

